Inexorable primavera

a gairebé han passat els dies més molsuts d'abril, els arbres de ciutat s'han vestit de fulles primes i la gent es va traient capes de roba de sobre, que havia acumulat durant els mesos de fred. El paisatge ha esclatat amb els tons més pròdigs de la primavera, els jardins desborden de flors enfiladisses, la borinor dels insectes es comença a deixar sentir en tots els racons i les orenetes xerren de les seves coses ja de bon matí.

La terra fa olor de nou, com els cotxes sortits de fàbrica, i el cel és un catàleg infinit de possibilitats meteorològiques. Qui més qui menys va amb mig somriure pel carrer, perquè la vida riu i és una malaltia contagiosa. Les primaveres són adoptives, al contrari que les tardors, que no reconeixen ni els seus fills legítims. Això fa que tots ens sentim hereus exaltats i fidels d'alguna inexorable primavera.

Hi ha primaveres per a tothom, de clavells i de roses, de vellut i de setí, hi ha primaveres que es forgen entre les llambordes dels bulevards i altres que moren sota les cadenes dels tancs, hi ha primaveres que criden i primaveres que callen, primaveres que encenen consciències o que congrien passions. Tots tenim la nostra primavera desmuntada per peces guardada en una caixa a les golfes i cada any intentem tornar-la a muntar amb la mateixa il·lusió de la primera vegada.

La primavera és l'estació en la qual comprenem de sobte tot allò que la història ja havia plantejat pacientment durant l'hivern i que l'estiu oblidarà abans que acabi el mes de juny. A la vida només li importen les coses que perduren i les primaveres passen. Les flors més belles, que semblaven éssers amb ànima immortal, finalment sucumbeixen, però cada flor és un fruit i cada fruit una flama que encén de nou la vida pels carrers empedrats per la història.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/04/25/inexorable-primavera/909561.html?utm_source=rss